

M. J.
ARLIDGE

HALÁLOS
LÁTOMÁS

Hallotta a sikítózsúkat. Megérezte a félelmüket.

Most ő az egyetlen reménységük...

GABO

1.

AZ ÜTKÖZÉS SOKKJA, AZTÁN A KEDVESKEDÉS.

Csúcsforgalom volt, a North Michigan Avenue-n csak úgy hemzsegték az emberek. A járdát irodisták, bevásárlók és a chicagói „Tündökletes Mérőföld” varázsát megtapasztalni vágyó turisták özönlötték el. Csak akadozva lehetett előrejutni, Kassie leszegett fejjel furakodott keresztül a tömegen. Ritkán merészkedett Chicago központjába – észak felé csak azért kalandozott el, hogy ruhát meg kozmetikumokat csenjen a finom üzletekből –, aztán lélekszakadva sietett vissza a déli külvárosok ismerős burjánzásába.

Tekintete a flaszterre tapadt – lábakat látott közeledni, aztán az utolsó pillanatban kikerülte őket –, de egy másodpercre kihagyhatott a figyelme, mert hirtelen valami kemény és merev dologba ütközött. Akkora ereje volt a karambolnak, hogy hátrátantorodott. Hátitáskája lecsúszott a válláról, és ő még le se tottyant a rágógumitól ragacsos betonra, a lopott ruhák máris kipotyogtak belőle a járdára. A hátsó felén landolt, a farkcsontja olyan keményen ért talajt, hogy döbbenetében a lélegzete is elállt, és megfordult vele a világ.

Egy darabig elült ott, miközben tudatosult benne, hogy milyen nevetségesen festhet, látszólag mégis képtelen volt megmozdulni. Szégyenszemre azt érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe.

– Jól van?

A hang távolinak tűnt, mégis áthatolt a forgalmas sugárúton le-föl száguldozó taxik dudálásán.

– Kizárólag az én hibám. Nem láttam magát...

Kassie arra ocsúdott, hogy egy férfi hajol föléje leguggolva.

– Néha úgy elbambulok, hogy azt se veszem észre, ami az orrom előtt van...

A férfinak barátságos, nyugodt hangja volt. Kassie még butábban érezte magát – ha valakié, hát az ő hibája volt az ütközés. Az anyja is mindig azt mondogatta, hogy ügyetlen.

– Remélem, nem ütötte meg magát – folytatta a hang. – Ha ki akarja magát vizsgáltat...

– Rendbe fogok jönni – válaszolta sietve Kassie. – Nem akarom feltartani magát.

Még föl sem pillantott a férfire, de makulátlan félcipőjéből és drága öltönyéből látta, hogy nem az ő világához tartozik. Világosan látszott, hogy rangja, pénze és feltehetően kevés ideje van arra, hogy iskolakerülő gimnazistákat pátyolgasson.

– Hadd segítsek hát.

Egy kéz nyúlt feléje. Erős, magabiztos, nyitott tenyerű. Hátlasan megragadta, és máris újra talpon volt. A fájdalom közben elmúlt, és már alig várta, hogy valahol másutt legyen, mert félt volt, hogy a North Michigan Avenue-n járőröző rengeteg rendőr valamelyikének felkeltik az érdeklődését a földön szétszóródott ruhadarabok.

– Köszönöm – motyogta szemét az aszfaltról le nem véve.

– Na, de biztos, hogy semmit sem tehetek magáért? Mit szólna egy taxihoz...?

Olyan kedves, olyan megnyugtató volt a hangja, hogy a lány ezúttal nem tudott neki ellenállni. Felemelte a fejét, és végignézett az erős, simára borotvált állon, a sűrű, barna hajtincse-

ken, a férfi mélyen ülő, mogyorószínű szemén. A férfi mosolygott, a szeme kedélyesen csillogott, Kassie azonban hirtelen megdermedt.

Azt remélte, hogy arckifejezésében majd kedvességet, sőt békességet fog látni. Ehelyett a halállal nézett farkasszemet.

2.

ÉPPEN LEERESZKEDETT AZ ALVILÁGBA.

A Cook megyei börtön kívülről is tekintélyt parancsoló látványt nyújtott a maga égre meredő falaival és szögesdrót tekerceivel, de belülről még nyugtalanítóbb volt. A cellákhoz vezető föld alatti alagutak szándékosan labirintusszerűen kanyarogtak, a szökési kísérletek megakadályozása érdekében a jelzéseket és nyilakat eltávolították, és még a rendszeres látogatók is eltévedtek bennük. Ráadásul a lárma, amely az ember útját kísérte – a fütttyögés, rikoltozás és ordibálás –, szakadatlanul zengett, és csak arra szolgált, hogy fokozza abbéli nyugtalanságát, vajon mi várhat rá az útja végén. Nem volt kellemes, nem volt helyes, Amerika legnagyobb nem hivatalos elmeógyógyintézetén belül mégis ez volt a mindennapos valóság.

Adam Brandt évek óta bejárt ide. Tapasztalt igazságügyi pszichológusként mindig is szorosan együtt dolgozott a seriff-hivatallal. Harvardot végzett, felnőtt- és gyermekpszichológusi kettős szakvizsgával rendelkezőként egész kis vagyont kereshetett volna a Lincoln Parkban lévő privát praxisát látogató páciensek kezelésével. Ő azonban soha nem feledkezett meg szerény származásáról; ahogy a lelkiismeretét sem tudta sutba dobni, ezért is találta magát rendszeresen a föld gyomrában a Cook megyei börtön alatt.

A zárkákban látható arcok nyomasztóan ismerősek voltak, és Adamet nyugtalanította, hogy ma reggel ismételen Lemar Johnsonnal fogja szemközt találni magát.

– Én nem lehetek itt, ember. Nem lehetek itt...

– Én ezt megértem, Lemar, és meg is próbálom kijuttatni. De azt akarom, hogy rám nézzen. Úgy nem tudok magával kommunikálni, ha nem néz rám...

A 21 éves férfi előre-hátra hintázott a székén, arcát eltakarta két sebhelyes lapátkeze. Az életét már tönkretette az erőszak – apját meggyilkolták, egyik unokatestvérét egy mozgó járműből lötték le –, a mentális egészsége pedig mindig is egy hajszálon függött. Mániás depressziós volt, poszttraumás stressz szindrómában szenvedett, és rendszeresen heroinozott, hogy aludni tudjon. Amikor az útjaik legutóbb keresztezték egymást, Adamnek sikerült Lemart beutaltatnia egy elmeógyógyintézeti kirendeltséghez, és a szabadon bocsátását követően egész jól el is boldogult – némi Prozac meg hidroxizin segítségével. Adam nem igazán értett egyet a gyógyszerekkel, de úgy tűnt, beváltak – legalábbis tegnap estig, amikor is Lemar késsel fenyegetett meg valakit egy South Shore-i csirkefalatozóban.

– Szedte a gyógyszereit?

– Persze, persze...

– Nézzen rám, Lemar.

– A francba, elfogyott – felelte a fiatalember, de nem nézett föl.

– Miért?

– Azt mondták, négy hónapot kell várnom egy időpontra, az utókezelésre.

Adamnek elszorult a szíve. Gyakori volt az effajta panasz, tekintettel a mentális egészségügyi ellátásban nemrégiben bevezetett korlátozásokra, és a kongresszus botrányos képtelen-

ségére, hogy elfogadjon egy állami költségvetést. A mindkét oldalon megmutatkozó kompromisszumképtelenségtől felforrt a vére – soha nem a politikusok szenvedték meg azt, ha egymás ellen intrikáltak.

– Megpróbáltam kihúzni velük. Egy nap bevettem, egy nap nem, de megőrültem tőle.

– Mikor fogyott el?

– Két hete.

– Értesítenie kellett volna engem. A központot.

– Én megpróbáltam, ember.

Adam elengedte a füle mellett a hazugságot. Lemar szemmel láthatóan mániás fázisban volt – féktelen társasági életet élt, elköltötte azt a kevéske pénzt, amije volt, úgyhogy semmi reménye nem maradt, hogy óvadékot tegyen le –, de máris elindult a depresszióba tartó meredek lejtőn.

– Oké, szerzünk magának gyógyszert, utána pedig azt akarom, hogy töviről hegyire mesélje el, mi történt. Holnap vád alá helyezik, és az a célom, hogy az ügyvédnöjének minden szükséges a kezében legyen ahhoz, hogy amellet érvelhessen, magának egy bentlakásos elmeógyógyintézetben való rövid tartózkodásra van szüksége. Gondolom, azt jobban szeretné, mint itt maradni?

Lemar csak egy kurta bólintásnyi időre hagyta abba a fészkelődést.

– Helyes, akkor beszéljessünk.

Adam egy óra múlva ismét a börtön parkolójában találta magát. Elindult a Lexusához – olyan extravagancia volt ez, amelynek elfogadható voltáról meggyőzte magát, tekintettel első gyermekének küszöbön álló érkezésére –, és menet közben megnézte az óráját. Lemar csak vonakodva beszélt, így eltartott egy da-

rabig, amíg az események egybefüggő összefoglalását kihúzta belőle. Már délután hat felé járt – imádkozhat, hogy ne legyen túl sűrű a forgalom, ha még az irodába is be akar ugrani, és elfogadható időben hazaérni. Megszaporázta lépteit, kinyitotta a vezető oldali ajtót, és behajította a táskáját meg a zakóját. Eközben azonban rezegni kezdett a mobiltelefonja.

Az ilyen idő tájt bejövő hívások sosem jelentettek semmi jót, és Adam meg sem lepődött, amikor a számot felismerte. Freddie Highsmith, a chicagói javítóintézet főfelügyelője hívta.

– Épp hazafelé tartok, Freddie – mondta óvatosan Adam.

– Tudom, tudom – felelte élénken Freddie. – De ha egyszer a szakma legjobbjára van szükség...

– Hízelgéssel nem mész semmire...

– ...plusz senki más nem ér rá. Végighívtam mindenkit, aki szóba jöhet, de egytől egyig be vannak havazva. Nézd, tudom, hogy kezdesz besokallni... de ezt nem adhatom oda egy friss diplomásnak.

Freddie most elhallgatott, joviális modora elpárolgott, ahogy átütött rajta az aggodalma. Adam, akit egyszerűen elfogott a nyugtalanság, nem szólt semmit, feszülten figyelt, miközben Freddie kibökte:

– Van itt egy virgoncunk.

3.

JACOB JONES LEHÚZTA A GOOSE ISLANDJÉT, AZ ÜRES POHARAT pedig odacsapta a fából készült bárpultra, jelezvén a csaposnak, hogy még egyet kér. A lecsapódott pára még vastagon állt a poháron, amit a bosszús kiszolgáló felkapott, szemöldökét Jacob fogyasztásának tempóján felvonva. Jacob nem reagált. Másutt járt az esze, egyébként meg sem a bár, sem a bárpultos nem volt neki ismerős. A Greene's Tavern egyike volt a környékbeli számos régimódi ivónak, amelyek a szesztilalom idejét idézték vissza. A turisták szívesen jártak ide, hogy megmártózzanak a nosztalgiában, és lefényképezzék magukat, amint sört szopognak Al Capone figyelő tekintetétől kísérve, Jacob számára azonban rövid távú menedéket jelentett a hely – kikötőt a vihar közepette.

A csapos húzott egy vonást a cédulájára, és a férfi felé csúsztatta a poharat. A sörhab kilöttyent az oldalára, de Jacob feltörölte róla, és mohón a szájához emelte a poharat. Ahogy a világos végigszánkázott a nyelvén és a garatjához ért, rájött, hogy remeg a keze, mire sietve visszatette a pultra a poharat. Hirtelen úgy érezte, csapdába ejti az érzelem – már megint kalapált a szíve –, és le kellett hajtania a fejét, hogy szenvedő arckifejezését elrejtse.

– Szedd össze magad – motyogta magában, remélve, hogy a közelben lármázó brit turistafalka nem hallja meg.

Tudta, hogy túlreagálja a dolgot. Munkája során már rengeteg döbbenetes eseménnyel találkozott, de az csak ritkán fordult elő, hogy ő kerüljön a vihar középpontjába. Még most, egy órával vagy még több idővel a konfrontáció után is azt próbálta feldolgozni, hogy pontosan mi történt.

Annaira igyekezett hazajutni, hogy egészen addig nem látta meg a lányt, amíg úgy föl nem lökte, hogy seggre esett. Annak idején a főiskolai futballcsapatban játszott, és ennek gyakran jó hasznát vette a forgalmas chicagói utcákon, ahol a vállával tört magának utat a tömegben. Ezúttal azonban rosszul mérte föl a támadóvonalat, és leterítette az ijedt tinédzsert.

Bármilyen elszántan is igyekezett hazajutni West Townba, arra nevelték, hogy tegye föl a kezét, ha szabálytalanságot követett el. Így aztán meggyőződött róla, hogy a lány jól van, és fölsegítette. Aztán megpróbált vele szóba elegyedni, és eleinte úgy is tűnt, hogy a lány rendben van, zavarában valami köszönetfélét motyogott. Aztán valahogy elromlott az egész. Mire számított? Hálálkodásra? Mentegetőzésre? Kislányos elpirulásra? Tudta magáról, hogy vonzó pasi – magas, jókötésű, kedves arcú –, és más alkalmakkor a nők kellemes izgalomba jöttek, ha azon kapták magukat, hogy vele beszélgetnek. Ennek a tinédzsernek az arc kifejezésében viszont semmiféle megnyerő szégyenlősség sem volt – *elborzadtnak* tűnt.

Tovább beszélt hozzá, de a lány csak bámult rá, reszketve és szótlantul, úgyhogy végül abbahagyta, és elfutott. Lehangoztan, a lány hálátlanságán mérgelődve sietett a dolgára. Nancy nem volt otthon – egy konferenciára utazott San Franciscóba –, de akkor is haza akart térni a házba, hogy az egész fura incidenst maga mögött tudja.

De ahogy ott rohant a North Michigan Avenue-n, a bámész-
kodó turistákat kerülgetve, valami eljutott a tudatáig. Valaki
kiabált, aztán sietős lépések közeledtek a háta mögött. Hirtelen
megfordult – mégis mire számított? –, még épp idejében, hogy
megpillantsa a feléje vetődő lányt.

Jacob újra a szájához emelte a poharat, és még egy fél pintet
lehúzott. Ami utána történt, az még mindig olyan volt, mint
valami gomolygó köd. A lány megragadta a jobb karját, aztán
a kabáthajtókáját, kétségbeesetten próbált belécsimpaszkodni.
Ő megkísérelte kiszabadítani magát, miközben a lány száján ki-
buktak a szavak – mániákusan és zavarosan. Még mindig beléje
kapaszkodott, úgyhogy erővel ellökte magától, de ettől a lány
mintha csak még inkább megdühödött volna. Sikítozni kez-
dett – ha hiszik, ha nem, fenyegetőzött –, a férfi pedig ösztönö-
sen kiszabadította a jobb karját, hogy megüsse. Ez hál' istennek
szükségtelennek bizonyult, mivel ekkor közbelépett néhány
rendőr, és elvonszolták a lányt. Az továbbra sem hagyta magát,
még akkor is Jacobbal visítózott, amikor a várakozó járőrökcsihoz
rángatták.

Jacob az öltönyzakóját helyrehúzkodva elfordult, mert képte-
len volt tovább nézni a siralmas látványt. A fiatal lány már nem
tűnt se dühösnek, se bosszúsnak.

Ziláltak tűnt.

4.

- EZT MIÓTA CSINÁLJA?

Adam a megfigyelőfogda ablakán kukucskált befelé. Egy tizenéves lány járkált le-föl kiabálva és az ajtó felé mutogatva.

- Amióta bejött – mondta vontatottan a foglár. – Először azt követelte, hogy eresszük el. Aztán megpróbálta letépni az ajtót. Most már a szitkozódással is megelégszik.

Adam emésztette az információt, miközben a szemét egy pillanatra sem vette le a le-föl járkáló alakról. Fél órája még alig várta, hogy befejezze a papírmunkáját, és elinduljon haza Faithhez, de most már kezdett előbújni belőle a klinikus. Ez a tinédzser itt – tizennégy, legföljebb tizenöt éves lehetett – egyértelműen valamilyen mentális összeomlás kellős közepén tartott.

- Egy órája hozták be. Valami pasast próbált kirabolni a North Michiganen. Pont a zsaruk orra előtt. Úgy néz ki, nagy adag skunk van benne, úgyhogy nem tudom, mennyi értelmet fog tudni belőle kicsikarni.

Adam a foglár figyelmeztetésén udvariasan mosolyogva elvette a papírokat, és végiglapozta őket. A fogva tartott fiatalokúakat rutinszerűen átvilágították, mielőtt egy nyomozóval szembesítették volna őket, és az Adamhez hasonló pszichológusok dolga volt eldönteni, hogy alkalmasak-e a kihallgatásra.

Kassandra Wojcek. Nyilvánvalóan lengyel származású volt, érdekes bűnlajstrommal. B típusú drogok birtoklása, lopás, le tartóztatáskor való ellenszegülés, testi sértés, befolyásoltság alatti cselekvés és – a mellékelt iskolai papírok szerint – impozáns mennyiségű mulasztás. A Back of the Yardsból származott, a régi vágóhídi marhaistálló közelében lévő egyik déli külvárosból, amely valamikor a lengyel munkások körében volt népszerű, de azóta átengedték a Puerto Ricó-iaknak.

– Anya? Apa? – kérdezte Adam.

– Apja meghalt. Próbáltuk elérni az anyját, de... Remélhetőleg még időben sikerül előkerítenünk, hogy kihallgathassuk...

– Lássuk, eljutunk-e odáig – szakította félbe Adam, és intett a foglárnak, hogy nyissa ki az ajtót.

Az ránézett, szemlátomást fatökű liberálisnak elkönnyelve a másikat, majd kireteszelte az ajtót. Adam belépett, a lány dossziéját finoman a székre helyezte, és csak utána fordult a gyámolítottja felé.

– Szia, Kassandra. Nem baj, ha csatlakozom hozzád?

A tinédzser nem szólt semmit, de végre abbahagyta a járkálást.

– Adamnek hívnak. Pszichológus vagyok, és szeretnék veled elbeszélgetni. Rendben van?

Mindössze egy mordulást kapott válaszul. Már is az volt az érzése, hogy a lánynak nemigen van ideje agykurkászokra.

– És téged hogy szólíthatlak? Kassandra? Kass...

– Kassie – felelte a lány, még mindig a frufruja mögé rejtőzve.

Adam bólintott, és most először mérte őt végig alaposan. Fura külsejű lány volt – magas, esetlen, de nem minden báj nélküli, sápadt arcát hosszú, gesztenyebarna haj keretezte. Szakadt farmert, Motörhead feliratos, kifakult kapucnis pulóvert és vihar-

vert tornacsukát viselt. Nehezen lehetett megállapítani, hogy ez a ziláltság vajon egy tinédzser divatválasztása, vagy a nélkülözés eredménye, de a lány hátterét tekintve Adam ez utóbbit gyanította.

– Jól van, akkor Kassie – folytatta Adam, és kissé odébb mozdult, hogy jobban lássa a lány keskeny, szeplős arcát. – Hallom, akadt ma egy kis gondod. A rendőrség szemszögéből már ismerem a történetet, de a tiédből is szeretném hallani.

Nyílt, bátorító volt a hanghordozása, együttérzést sejtetett a bekasztlizottal. Kíváncsiságában a lány most megkockáztatta, hogy egy gyors, érdeklődő pillantást vessen a férfitra. Adam pedig azon nyomban lemérte a reakciót. A lány meglepődni, sőt megdöbbenni látszott a megjelenésén, és rögtön elkezdett visszahúzódní, elfordult a férfitól, és behátrált a helyiség sarkába.

– Tudom, hogy meg vagy ijedve, ráadásul nem értesz semmit – folytatta csitítóan Adam. – És ez rendben is van. Senki sem szereti, ha rendőrautóba tuszkolják, és behozzák ide. Én csak azt szeretném tudni, jól vagy-e, hogy ezt elsimíthassuk, és hazavigyünk. Segítesz nekem ebben?

Hosszú csönd, majd a létező legkurtább biccentés.

– Tehát ott voltál a North Michigan Avenue-n. Hazafelé tartottál? Vagy az „L” felé?

– Haza.

– Utána mi történt?

Újabb hosszú hallgatás. Adam lépteket hallott a távolból, de igyekezett nem törődni velük, és inkább Kassie-re koncentrált.

– Ütköztem ezzel a pasival...

– Konkrétan összeütköztél vele?

– Aha.

– Ismerted?

– Nem.

– És aztán?

A lány habozott felelni. A léptek egyre hangosabbak lettek, úgyhogy Adam belehúzott.

– Kassie...?

– Fölsegített... aztán lelépett.

– Beszéltél vele?

– Először nem...

– Szóval később...?

A lány bólintott.

– Na, és miért? Miért mentél utána?

Újabb hallgatás, mintha valamit fontolgatna a lány, majd:

– Beszélni akartam vele.

Ennél egyértelműen sokkal többet tett, úgy kellett lerángatni a tiltakozó áldozatról.

– Miért? Mit akartál neki mondani?

Kassie még akkor is habozott, amikor a léptek megálltak az ajtó előtt.

– Akartam őt... figyelmeztetni – lehelte halkan.

– Mire akartad figyelmeztetni?

Kivágódott az ajtó, és a foglár dugta be rajta a fejét.

– Előkerítettük anyut. Húsz percen belül itt lesz.

Az ajtó ismét bevágódott. Adam visszafordult a gyámolítottjához, de Kassie már elfordult, és egészen összegömbölyödött, szemlátomást megrémülve a kilátástól, hogy nemsokára megérkezik az anyja.

– Miért foglalkoztál vele, Kassie?

Ezt derűsen mondta, de már látta, hogy elveszíti a lányt – a kettejük közti törékeny bizalmat szétzúzta a foglár ügyetlen beavatkozása.

– Azt mondtad, figyelmeztetned kellett őt – makacskodott Adam aprót lépve a lány felé.

A tinédzser továbbra sem mozdult, a falat bámulta eltökélten. Így hát Adam még egy utolsó próbálkozást tett, hogy hozzá férközzön:

– Kassie, légy szíves. *Mire* akartad figyelmeztetni?

5.

– NEM AKAROK PANASZT TENNI. CSAK EL AKAROM FELEJTENI az egészszet.

Jacob Jones az előszobája félhomályában állt, a telefont a füléhez szorítva. Épp az imént ért haza, és a vezetékes már csöngött, amikor a kulcsot elfordította a zárban. Berohant, és felkapta, arra számítva, hogy az anyja az, aki gyakran felhívta, ha Nancy elutazott. De csak egy emlékeztető hívás volt a chicagói rendőrségtől, a korábbi incidens kapcsán.

Jacob rögtön azon kezdett el aggódni, hogy részegnek halatszik. Három sört ivott meg gyors egymásutánban – le kellett csillapítania az idegeit, de most már korholta magát a gyöngeségéért. Munkahelyi hangját magára erőltetve higgadtan válaszolt a rendőr kérdéseire, és világossá tette, hogy nem kíván további lépéseket tenni az ügyben. A rendőr csalódottnak tűnt, Jacob foglalkozását tekintve talán nem meglepő módon, de nem akart erőszakoskodni.

– A maga döntése...

– Teljes mértékben. És még egyszer köszönöm, hogy felhívott. Igazán nagyra értékelem.

Jacob gyakorlott hazudozó volt, és a rendőr szíves örömet le is tette, miután vidáman szép estét kívánt neki. Jacob az elmúlt néhány óra örülete miatt a fejét csóválva tette a helyére

a kagylót, majd megkésve becsukta a bejárati ajtót maga után, és ráfordította a kulcsot. Ma este övé volt az egész lakás, és már alig várta, hogy megnézzze a White Sox meccsét – esetleg még egy hideg sör mellett.

Táskáját és kabátját a padlóra hajtva felkattintotta a villanykapcsolót. Meglepetésére semmi sem történt. Hidegvérét épphogy csak megőrizve – már *megint* kiegészített egy villanykörte – bemasírozott a konyhába, és inkább az ottani lámpát kapcsolta fel. De most sem történt semmi, és ő sötétben maradt. Le-föl kattintgatta a kapcsolót – egyszer, kétszer, háromszor –, sikertelenül.

– Jézusom...

Az ablakhoz rohanva kikukucskált a csendes kertvárosi utcára. Körös-körül pislákolnak a csinos házak, belülről ragyogóan megvilágítva.

– Hát persze hogy csak nálam – motyogta, és kezdődő jókedve végképp elpárolgott.

Sarkon fordult, visszafelé átmasírozott az előszobán, és kitérte a pincébe vezető ajtót. Közvetlenül mögötte zseblámpa lógott egy kampón, azt Jacob bekapcsolta, mielőtt leereszkedett volna a sötétségbe. Por táncolt a zseblámpa fénykévéje előtt, ahogy óvatosan leereszkedett a roskatag lépcsőn. Ritkán járt az alagsorban – Nancy pedig *soha* nem merészkedett le ide –, és egész biztos volt benne, hogy el fogja véteni az utolsó lépcsőfokot, vagy megbotlik valami ott felejtett kacatban. Túlságosan rohadt munkarendje volt ahhoz, hogy egy ostoba sérülés beleférjen, úgyhogy óvatosan haladt, és végül sikerült is elérnie az alagsori padlót.

A biztosítékszekerényt keresve körbevilágított, és végül a tulsó falon meg is találta. Elindult feléje, gimnáziumi évkönyvekkel megpenészedő sportszerkókkal teli dobozokat kerülgetve, magában megjegyezve, hogy milyen nagy ez a hely. Kezdeniük kellene

vele valamit – egy pluszszoza ezrekkel megemelhetné az ingatlan értékét –, de nem ma. Ma csak leereszteni meg ejtőzni szeretne. Úgyhogy kinyitotta a biztosítékszekerényt, és nekiállt megkeresni a főkapcsolót.

Az lefelé nézett, ahogy kell, és jobban megvizsgálva Jacob azt is észrevette, hogy egyik különálló kapcsoló sincs lecsapva.

– Mi a...?

Most ki kell hívnia valakit? Ilyenkor? A főkapcsolót megragadva felrántotta, egy másodpercig úgy tartotta, aztán erősen visszanyomta. Továbbra is úgy maradt, sötétbe burkolózva. Úgyhogy még egyszer megpróbálta. És még egyszer. Ugyanazzal az eredménnyel. Fáradt fejét a biztosítékszekerénynek támasztva csöndesen káromkodott magában.

És ekkor valami másra is figyelmes lett. Valaki lélegzetének a hangjára.

Az nem lehet, ugye? A ház biztonságos, semmi jele nem volt...

Ekkor meghallotta, hogy valaki feléje tart. Jacob pánikba esve lengette ide-oda a zseblámpáját.

És egy símaszkos férfit pillantott meg, amint éppen rávetette magát.

6.

A UNION STOCK YARD MINDIG IS A HALÁLTÓL BŰZLÖTT. A BACK of the Yardson belül elhelyezkedő terület mágnesként vonzotta a bevándorló munkásokat, akik ezrével sereglettek a mészárszékekbe. Annak idején, amikor még Chicago volt a világ disznóvágó fővárosa, bőven akadt munka, végső útján több mint egymilliárd jószág lépte át a kapuit. Most viszont már elhagyatott volt a vágóhíd, régen naftalinba tették, másutt működő, hatékonyabb vállalkozások vették át a helyét.

Kassie némán ballagott el mellette az anyjával. Kassie apja, Mikolaj a marhaistállóban dolgozott, és ott is halt meg, és a látványa hirtelen mindig megakasztotta a beszélgetésüket. Nem mintha ma ez lenne a probléma – Natalia egy szót sem szólt, amióta a lányát a javítóintézetben összeszedte. Közvetlenül azután futott be a hívás, hogy letelt a munkaideje, ami egy aprócska jótétemény volt, de ahhoz nyilvánvalóan nem elég, hogy Kassie fellélegezhessen.

A sarkon befordultak a South Ada Streetre, és miközben az utolsó harminc métert megtették, néhány bedeszkázott ingatlan mellett haladtak el. A ház, amely az utóbbi tizenöt évben Kassie otthona volt, úgy meredezett, mint valami sérült hüvelykujj. Kicsi, de ősrégi barna téglás bungaló volt. Előtte a parányi pázsitsávot takarosan lenyírták, a verandára vezető lépcső tiszta,

a bejárati ajtót védő díszes fémrács frissen mázolt volt. Akárki akármit is mondjon Wojcekék otthonáról, a makulátlanságnál sohasem adták alább.

Kassie a koszos tornacsukáját bámulta, amíg az anyja kinyitotta a rácsot. Natalia magas színvonala sokak számára csodálatra méltó volt, Kassie-t azonban egy kissé mindig is zavarta. Egy letűnt kort idézett, amikor a külvárosban még csak úgy hemzsegtek a jó katolikus családok, és egymással versengve fitogtatták újonnan szerzett jólétüket. Csakhogy a többi lengyel család azóta mind elköltözött, ahogy más közösségek telepedtek meg a környéken, és a betelepülők legtöbbje kívánatosabb utcát választott az övékénél. Az úton több elhagyatott épület is állt – az ingatlanügynökök errefelé nem tudták elpasszolni a házakat –, de Nataliának ez mintha fel sem tűnt volna. Mintha még mindig frissen bevándorolt fiatalasszony lenne, tele reményekkel és álmokkal.

Az élet egyikükkel sem bánt kegyesen, és ahogy beléptek a néma bungalóba, Kassie érezte, hogy elszorul a szíve. Kassie – Kasandra Alicja Marta – Natalia egyetlen gyermeke volt, és mivel egy tisztességes özvegy számára az újbóli férjhezmenetel ki volt zárva, csak ők ketten maradtak, évszámra kerülgetve egymást ebben a finoman régimódi családi házban.

Natalia bement a konyhába, súlyos puffanással az asztalra helyezte az erszényét – olyan puffanással, amelyről Kassie tudta, hogy neki szánták. Kassie normális esetben egyenest a szobájába indult volna, de most az ajtóban téblábolt, és az anyját nézte. Tudta, hogy bajban van, de igazság szerint még mindig ki volt borulva a délutáni eseményektől, és az enyhülés valami kis jelenben, egy morzsányi vigaszban reménykedett.

Natalia kinyitotta a hűtőszekrényt, kivett belőle egy kis porcelántányért, rajta egy fél kolbásszal meg egy szem friss paradicsommal. Anélkül, hogy a lányára nézett volna, bement a nappa-

liba, és miközben a karosszékbe telepedett, bekapcsolta az ősrégi tévékészüléket. Kassie feléje fordult, és feltűnt neki, hogy milyen kicsinek látszik az anyja a nagy szobában II. János Pál pápa rengeteg fotója között. Már számtalanszor eljátszották ezt a jelenetet, amikor az anyja úgy tesz, mintha tévét nézne, holott valójában semmi sem jut el a tudatáig. Az ennivaló háborítatlanul hevert az ölében, a tévébemondó pedig magában beszélt céltalanul, miközben Natalia a nagymamájától örökölt rózsafüzérrel babrált. Nevetséges tabló volt, de nagyon kifejező. Kassie ma este se enni nem kap, se vigasztalást.

Itt nincs helye megbocsátásnak.